

бѣше сложилъ на много мѣста изъ гората и примки за по-едъръ дивечъ...

Една сутринь той обикаляше да види примкитѣ и чу: коза врещи и малко яренце блѣе. Забърза нататъкъ. Той се спрѣ учуденъ. Въ една примка се мѣташе коза, а до нея малкото ѝ яренце блѣеше жално. Чичо Павелъ на-

Малкитѣ орачи

ближи. Дивата коза заскача, но примката бѣше здрава... Полека-полека той улови яренцето. После завърза здраво козата за рогата, пригърна яренцето и тръгна.

Козата се дърпаше, но, като гледаше яренцето, вървѣше. Къмъ пладне пристигнаха.

Искочиха децата и женитѣ. Децата викаха радостни:

— Имаме си козичка!... Имаме си яренце!... Ще си имаме и прѣсно млѣчице!...

Козата и яренцето бѣха диви, но децата бѣха край тѣхъ отъ сутринь до вечерь и ги опитомиха. По-бързо се опитоми яренцето. Майка му още се плашеше отъ възрастнитѣ. Най-много се боеше отъ чичо Павелъ. Щомъ го видѣше, дърпаше се, искаше да скъса вжжето и да бѣга. Но като гледаше яренцето си, бързо се укротяваше.

А яренцето припкаше изъ полянката, изъ гората. Децата го гонѣха, то бѣгаше и се криеше при майка си. Смѣхъ, игри, и пѣсни се носѣха отъ сутринь до вечерь въ новото село срѣдъ планината...

(Продължава въ четвърта книжка)

Александъръ Спасовъ